

# **Evangelí del dimecres de la setmana XXX de durant l'any: zel apostòlic**

Evangelí i comentari del  
dimecres de la setmana XXX de  
durant l'any. “Esforceu-vos a  
entrar per la porta estreta,  
perquè us dic que molts  
voldran entrar-hi i no podran”.  
Proposem-nos viure amb més  
zel i dedicació la missió  
d'apòstols que ens correspon  
com a cristians.

**Evangelí (Lc 13, 22-30)**

Tot fent camí cap a Jerusalem, Jesús passava per viles i pobles i ensenyava. Algú li preguntà:

—Senyor, ¿són pocs els qui se salven?

Jesús els contestà:

—Esforceu-vos a entrar per la porta estreta, perquè us dic que molts voldran entrar-hi i no podran.

»Després que el cap de casa s'haurà alçat a tancar la porta, vosaltres us quedareu fora i començareu a trucar dient: “Senyor, obre’ns”. Ell us respondrà: “No sé d’on sou”. Llavors us posareu a dir: “Hem menjat i hem begut amb tu, i has ensenyat per les nostres places”. Ell us respondrà: “No sé d’on sou. Aparteu-vos de mi, tots els qui heu obrat el mal!” Allà hi haurà els plors i el cruixit de dents, quan veureu Abraham, Isaac, Jacob i tots els profetes en el Regne de Déu, mentre que a vosaltres us hauran tret fora. I vindrà gent d’orient i

d'occident, del nord i del sud, i  
s'asseuran a taula en el Regne de  
Déu. Hi ha darrers que seran  
primers, i primers que seran darrers.

---

## **Comentari**

Per parlar-nos del regne del Cel i del nostre destí etern, el Senyor es va servir més d'una vegada de la metàfora del convit. Era una imatge força suggestiva per a la mentalitat dels orientals, en concret dels semites. Ho va fer sobretot a la famosa paràbola dels convidats al festí, amb la seva invitació no menys famosa a “obligar a entrar” (*compelle intrare*; cf. *Lc 14, 15*), és a dir a convèncer els recalcitrants que facin el que calgui per ocupar la plaça que Déu els reserva a la sala del banquet.

Al text d'avui trobem la mateixa idea, amb alguns matisos. El principal és,

probablement, el caràcter definitiu del tema, ja que, si la porta es tanca per culpa nostra, ja ningú no podrà obrir-la pas. L'afirmació que la porta és “estreta” subratlla encara més la radicalitat de l'assumpte. A la vida, podem fracassar en molts casos; la nostra santedat –és a dir la salvació eterna–, nogensmenys, és essencial; per la qual cosa de cap manera no podem fallar.

El propòsit que podríem treure de la meditació d'aquest passatge és la necessitat de viure amb més zel i dedicació la missió d'apòstols que ens correspon com a cristians. Hem de proposar-nos, de manera positiva, i alhora ferma, que els qui ens envolten es prenguin seriosament la vida, pensin en el seu destí etern i mirin de viure segons els ensenyaments del nostre Senyor, tal com l'Església els exposa. Només així donaran a la vida el sentit oportú.

Alphonse Vidal / Photo: Ani  
Adigyozyan - Unsplash

---

pdf | document generat  
automàticament des de [https://  
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-  
dimecres-de-la-setmana-xxx-de-durant-  
lany-zel-apostolic/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-dimecres-de-la-setmana-xxx-de-durant-lany-zel-apostolic/) (15/03/2026)